

tam és szálltam, hogy ezen a nyitva hagyott ajtón úgy röpjek be, hogy a szárnyvégem az ajtófélfát épp hogy éri; hangtalanul, a tépett lány lehajtott feje mellett; talán csak egy kis szelet érez; azt hiszi talán, hogy a huzat; háromméternyire újabb ajtó nyílik, el se érem, de már tudom, oda zuhanok be éles bal kanyarral, egyetlen iramodásba sűrítve minden lendületet; oldalra kell billenteni a testem, bal szárnyam behúzni egészen, hogy a szűk ajtón beférjek, de még így is elég gyors maradok ahhoz, hogy váratlanul támadjak rád, ahogy ülsz a földön, könyvvel a kezekben, elmerengve; elég a szándék is, hogy már az első pillanatban a padlóra döntselek, megmarkolhassam a derekadat, és megpihenni felszálljak veled a szófádra.

Nem vergődös, mint a rigók, nem hörögsz, mint a gerlék, beléd mélyesztem a karmom; érzem, ahogy az ujjaim a csontodig hatolnak; felnézek, az ajtó felé, a folyosóra, ablakod havazásszerű függönyére, és csodálkozom, hogy te milyen kicsi helyen élsz bezárva; hátsó karmom elmerül a melegedben, és mint az áramot, az én testembe vezeti át maradék életerődöt; nem vagyok éhes, érzem; nem vadászni jöttem, tudom, mégse fogtam még így semmi élő, sosem volt még ilyen brutális a szorításom; igaz, nem volt sose zsákmány, amely így feküdt alattam, ami megnyitotta volna magát előttem; aki így hevert volna – kissé összegyűrve – a karomban, mint aki épp erre, épp rám várt, egész délelőtt – egész életében.

Mohácsi Sándorné

RÉTI ÉKEK

Parlagi ligetszépe

Titkos udvarlók kedvence,
egy napig nyitott szelence,
illatodat éjjel ontod,
mire új nap hátat fordít,
pilledt szárnyakhoz hasonlít
beszédes-sárga bozontod.

Ernyős sárma

Csodálatos ernyős sárma,
mért nevezünk kígyószisznek?
Ha elült a játék-lárma,
ujjacskánkat szánkra téve
csillagok közt kígyót várva
megborzongtunk minden pszt-nek
– így csak a gyermekek hisznek.

Szarkaláb

Árokiparti szarkaláb,
elfut a nyár, fut tovább –
itt, e mezei csokorban
helyet találsz legalább.

Vitéz kosbor

Vitéz kosbor,
sisakostól
emelkedsz ki
pázsitokból,
bíboroktól
piros ostor,
ki őrhelyén
büszkén posztol;
de csak hangyák
szorgos méhek
ismerik el
vitézséged.

Csenkesz

Szélkirály hű udvaronca,
hajbókoló csenkesz.
Szenderedik úr és szolgál:
a susogó palotában
szokatlan nagy csend lesz.

Hérics

Küldetésed, hérics,
hogy szíveket téríts
tavaszimádatra;
kékségre mosolyogj,
felhőket fehéríts.

Zsoltina

Neved zsongít, zsoltina,
minden pici piros szirmod
szélörvénybe szórt ima.

Hajnalka

Napsugár kapcsol be
hajnalra,
gramofontölcsér
hajnalka.

Ámulva látom
kert lugasából
kék zene árad az
ablakra.

Utóhang: a szerkesztő leveléből

Kedves Asszonyom! Bevallom, nem túlságosan nagy reményekkel kezdtem olvasni ezeket a kézzel, kicsit iskolás betűkkel, vonalas füzetbe írt verseket. Először arra gondoltam, aki írta, még talán iskolába jár. De hamar beláttam, hogy ez kevéssé valószínű. Ekkora jártasságot a botanikában nemigen lehet feltételezni egy iskolásról. Aztán azt is látnom kellett, hogy a versek írója a magyar költészetben is járatos, sőt a verstan alapfogalmaival is tisztában van, határozottan tud rímelni például. Viszont az is kétségtelen, hogy a versízlése valahol a múltban gyökerezik, leginkább Weöres Sándor tájékán. Ami persze egyszerű tájék, és tanulni kevés költőtől lehet annyit, mint tőle. Ha mégis iskolás volna, könnyebb lenne a dolgom, mert bátran biztatnám: írjon csak tovább, a tehetsége megvan hozzá, a hatásokat pedig majd kinövi... Ez azonban nem egy fejlődésben levő, hanem egy kialakult, megállapodott versvilág. A szerkesztő ilyenkor azt szokta mondani (és nem is őszintétlenül), hogy érdemes volt megírni a verseket, mert nyilvánvalóan komoly belső igényt elégítenek ki, gazdagítják írójuk életét – erről kár volna lemondani. De ezzel be is töltötték a hivatásukat. Szerzőjük nem dilettáns ugyan, vagyis nem az a fajta akarnok, aki költőnek hiszi magát, holott a vers megformálásának legelemibb szabályaival sincs tisztában. Inkább amatőrnek nevezném, műkedvelőnek, akinek megvannak az eszközei, a technikája, de belül marad egy határon, nem érdeklí *önmagáért* a vers, nem akar új költői világot teremteni. Beéri azzal, hogy a megtanult eszközeivel, a birtokolt határokon belül rögzítse a lelkiállapotait, hangulatait (ahogy a tájat, az arcát stb., ha műkedvelő festő vagy rajzoló).

Ez volna a szerkesztői reflex. De végül is látnom kellett, hogy ezekben a versekben, ha ingadozó sikerrel is, de másról van szó: nem hangulatokat akar rögzíteni, hanem – hanem mit is? Játszik. Játszik a szavakkal, a növények sajtóságos neveivel. Láthatóan lenyűgözi ez a különleges szótár, és izgatja, hogy milyen rímshavakat talál hozzá, amelyek azért az egyes virágok tulajdonságait is tükrözik, kerülve a nyelvi humornak olyan léhábbr regisztereit, mint amilyenre mondjuk Kosztolányi ragadtatta volna magát, ha pl. a nadragulyáról ír: Nadragulya, nadragulya, / amit ebből főznek, az nem / az ingyencek *vadraguja*. Inkább átszellemült játéknak mondanám, amit művel. És ebben bizony föl-fölcillannak a költészet fényei. És szerencsés esetben égve maradnak, amíg el nem hangzik az egész, sóhajnyi miniatűr.

A *Holmi* szerkesztősége különös határesetnek tekinti ezt a gyűjteményt. Alapjában véve kívül esik azon a körön, amelyben a mai magyar költészet legfrissebb, legerősebb hangjait keressük, de olyan kuriózum, amiből egy csokornyit, úgy érezzük, érdemes közzétenni.